

Årvendelse ikke umiddelbart vilde skade os i Kjøbstæderne. Jeg tror, at der er al Opfordring for Thinget til at slaae fast, at en Funktion som den heromhandlede ikke kan paatvinges Nogen mod hans Villie. Jeg maa derhos ligeoverfor den bestaaende Lovgivning gjøre Indsigelse mod den Fortolkning, som den høitærede Justitsminister vilde opstille. Naagtet Placaten af 1832 aldeles bestemt taler om Fattigforstandere, og naagtet jeg tror, at denne Placat maa forståes saaledes, at de der nævnte Skolelærere og Fattigforstandere ere tvungne til at tage imod det omhandlede Dmbud, saa følger det nemlig dog utvivstlig ikke deraf, at alle Sogneforstandere nu kunne tvinges dertil. Dette vilde være en analogisk Årvendelse, en Overførelse i en senere Sprogbrug af Udtrykket „Fattigforstandere“, som jeg ikke paa nogen Maade kunde erkjende for at være velgrundet. Jeg tror, at det navnlig maa indrømmes, at denne Sag som saadan sandstg. ikke har en saadan communal Charakter, at der kunde være Grund til at sige, at Enhver, der blev Sogneforstander, derved skulde være fordamt til, naar Dvirgheden vilde det, da ogsaa at være Eighnsmænd. Jeg tror, at der netop er noget Arigtigt i, at det nærværende Lovforslag blander Sogneforstanderstæberne ind i dette Forhold. Saasnart Hvervet bliver en frivillig Sag, bortfalder i alt Fald enhver Grund dertil, som kan hentes fra den Betragtning, at man opstiller Forretningen som et Dmbud. Saalænge dette ikke steer, er det vistelig heller ikke ganske unaturligt, at man af Hensyn dertil vil, at Sogneforstanderstæbet ogsaa skal have Rettighed til at gjøre sine Erfaringer med Hensyn til Personerne gjældende. Men det er en Sag, som dog slet ikke vedrører den communal Side af Livet, og som bør holdes aldeles udenfor Sogneforstanderstæbernes hele Indflydelse, ligesom ikke nogen Sogneforstander eller nogen Anden bør kunne tvinges til en saadan Forretning. Jeg tror, at det i det Hele taget fremgaaer af den førte Forhandling, at det foreliggende Lovforslag i flere enkelte Punkter fortjener nærmere Overvejelse, mere den Ordfortolkning, som der derved tilveels vil være

Spørgsmaal om, vilde være meget for trættende i det samlede Thing.

S. Pedersen: Jeg vil overfor den ærede sidste Tale blot bemærke, at jeg dog ikke tror, at det kan drages nogen Parallel mellem communal Dmbud og saa det at være Rigsdagsmænd. Det er to Ting, som jeg ikke tror kunne stilles i Sammenligning med hinanden.

S. Hansen: For ikke at blive misforstaaet, finder jeg mig dog foranlediget til at bemærke, at jeg ikke tror, at jeg for udsatte, at 4 Mk. var for høit et Honorar for Vægen, men at jeg derimod, hvis jeg ikke tager fejl, udsatte det Modsatte, nemlig, at jeg egentlig ansaae det for at være for lavt. Men hvad enten 4 Mk. eller 2 Mk. nu ere forlidt eller formeget, saa vil det dog ofte være Tilfellet, at det, naar Vægen er kommen og har tyttet Etget og derefter skal have sine 4 Mk., vil vise sig, at de Paagjældende ikke have Vem, der vil være yderst sjeldent, at Folk af Arbejdselassen eller i lignende Stilling paa den Tid ville have 4 Mk. liggende i Penge, idetmindste efter den Erfaring, som jeg har gjort.

Da ikke flere begjærede Ord, sluttedes Forhandlingen, og man gik til Afstemning over Lovforslagets Omgang til 2den Behandling, der eenstemmig vedtoges med 46 Stemmer.

Krieger: Hvis ikke nogle ærede Medlemmer frivillig vilde paatage sig det Dmbud nærmere at undersøge dette Lovforslag og at stille Endringsforslag dertil, saa tror jeg rigtigst, at det vilde være hensigtsmæssigt at nedlægge et Udvalg med Hensyn til samme her i Thinget, og jeg skal derfor tillade mig at foreslaae et saadant Udvalg paa 5 Medlemmer.

S. Pedersen: Det forekommer mig dog ikke, at de forskjellige Ansuelser, som ere komne til orde her i Thinget, have været af den Art, at det skulde være nødvendigt at